

§ 33. Ved de paa Generalforsamlingen foretagne Valg foretages bundet Omvalg, hvis to eller flere opnaa samme Antal Stemmer.

§ 34. Generalforsamlingens Beslutninger kunne vel forandres eller sættes ud af Kraft, men ikke erklæres ugyldige.

§ 35. Ændringer i Lovene kunne foretages paa en Generalforsamling med mindst $\frac{2}{3}$ Stemmers Flertal.

§ 36. I særdeles paatrængende Tilfælde kan en overordenlig Generalforsamling, efter enstemmig Indstilling af Bestyrelsen, med $\frac{2}{3}$ Stemmers Flertal bemyndige denne til paa et enkelt Punkt at gjøre Undtagelse fra Lovene.

§ 37. Samfundet kan kun erklæres opløst paa en Generalforsamling, hvor mindst $\frac{2}{3}$ af Medlemmerne ere tilstede, naar mindst $\frac{5}{6}$ af de tilstede værende erklære sig derfor. Afstemning herom foregaar ved Navneopraab.

Midlertidige Tillægsbestemmelser.

1. Forsamlingen beslutter foreløbig at nedsætte et Udvalg paa omtrent 15 Medlemmer, der skal udføre de løbende Forretninger og gennem Dagbladet og Morgenbladet sammenkalde et almindeligt Studentermøde af Meningsfæller for at opfordre til Indtrædelse i Samfundet. Dette Møde skal afholdes senest Lørdag d. 13. Maj.

2. Mindst 1 Uge og højst 2 Uger efter dette Møde afholdes den ordentlige Generalforsamling, der for dette Tilfælde er lovlig sammenkaldt med 4 Dages Varsel gennem Bladene.

3. Den eventuelle Bestyrelse skal til September forelægge Forslag angaaende permanent Lokale.

4. Paa Generalforsamlingen i September kunne alle Paragrafer med Undtagelse af §§ 1 og 2 ændres ved simpel Stemmefflerhed.

— I Anledning af et Andragende fra stud. theol. J. A. C. C. O. Schrøder og stud. mag. Th. Jerichau om, at Konsistorium vilde tillade og eventuelt meddele dem Koncession paa Udgivelse af en dansk Universitetstidende, har Konsistorium i Skrivelse af 9. Juni 1882 udtalt, at da der i Følge den gjældende Lovgivning ikke behøves nogen Tilladelse eller Koncession til et saadant Foretagende, saa det sig allerede af den Grund ikke i Stand til at opfylde Andragendet. Konsistorium tilføjede, at det i øvrigt for sit Vedkommende ikke fandt noget at indvende mod Udgivelsen af den paatænkte Tidende og Optagelsen af akademiske Bekjendtgjørelser i samme.

II. Det akademiske Lærersamfund samt Censorerne ved Universitetets Examina.

I Maj 1881 ansøgte Dr. phil. O. Siesbye om Ansættelse ved Universitetet som extraordinær Docent med den Opgave at holde sproglige og exegetiske Forelæsninger og Øvelser inden for den klassiske Filologis Omraade. Det filosofiske Fakultet anbefalede i Skrivelse af 23. Juli dette Andragende varmt, idet det gjorde gjældende, at Ansættelsen af en tredje filologisk Docent var en absolut Nødvendighed. Den filologiske Videnskab indskrænkede sig ikke længere til en Undervisning i det latinske og det græske Sprog, men krævede en fyldig Kundskab til hele den klassiske Oldtids Kultur, ikke blot til Literaturen, men ogsaa til de talrige bevarede Monumenter, der ved alle nogenlunde vel udstyrede Universiteter vare henviste til en egen Professor i Arkæologi, medens hos os Professoren i Arkæologien ogsaa maatte overtage Filologien. I den største Del af dette Aar-

hundrede havde der været 3 filologiske Docenter, og naar der i en vis Aarrække kun var $\frac{3}{2}$, havde dette sin Grund i, at der den Gang ikke var nogen dertil egnet Mand, som ønskede Posten. Derhos var det saa langt fra, at den sidste Skolelov havde lettet Arbejdet for de filologiske Lærere, at den tvært imod havde forøget dette ikke ubetydelig, idet Studenterne, navnlig efter Afskaffelsen af den latinske Stil som Examensfag, kom til Universitetet langt mindre sikre i Fundamenterne end tidligere, og det derfor kostede Tid og Arbejde at indhente det forsømte. Konsistorium sluttede sig i Skrivelse af 28. Juli til Fakultetet og henviste med Hensyn til Nødvendigheden af at ansætte en tredje filologisk Docent til, hvad der var udtalt under Sagen om Prof. Gertz' Ansættelse som extraordinær Docent, se Aarb. f. 1875—76 S. 85—89.

Ved kgl. Resol. af 24. Sept. 1881 overdroges det Dr. phil. O. Siesbye at holde sproglige og exegetiske Forelæsninger og Øvelser inden for den klassiske Filologis Omraade mod et Honorar af 2,000 Kr. af Universitetets Konto til videnskabelige FormaaIs Fremme.

— Efter at Docent C. W. Smith var afgaaet ved Døden, udtalte det filosofiske Fakultet sig under 17. Sept. 1881 for det ønskelige i, at Docentpladsen i slavisk Sprog og Literatur vedvarende opretholdtes. Det gjorde i saa Henseende opmærksom paa, at Kjøbenhavns Universitet hidtil havde været det eneste blandt Skandinaviens Universiteter, ved hvilket der var blevet læst over Slavisk, et Fortrin, det vel var værdt at hævde, at Slavisk nu allerede havde været doceret her i 22 Aar, og at der i den Tid paa vore Bibliotheker var blevet samlet et ikke lidet Apparat til Kundskab i denne Retning. Det fremhævede end videre, at de slaviske Sprog nu ikke blot dyrkedes med Iver af indfødte, men ogsaa i den hele lærde Verden vare blevne ansete for højst vigtige i lingvistiske Undersøgelser, ligesom det ikke maatte overses, at der i Aaringer inden for de slaviske Folkeslag havde været en stærk national Bevægelse, der bestandig var tiltaget i Styrke, og tydede paa, at de slaviske Nationaliteter i en nær Fremtid vilde tilkæmpe sig en større og større Betydning i den verdenshistoriske Udvikling. Det maatte derfor anses for højst ønskeligt, at slavisk Sprog og Literatur vedblivende blev doceret ved Kjøbenhavns Universitet, ligesom der i Udlandet holdtes Forelæsninger derover ikke blot ved de større Højskoler i Paris, Leipzig, Berlin, Wien og Prag, men ogsaa ved adskillige mindre. Hertil sluttede Konsistorium sig i Skrivelse af 19. s. M.

I Oktbr. s. A. ansøgte cand. mag. K. Verner, der havde modtaget Ansættelse som Custos ved Universitetsbibliotheket i Halle om at blive ansat som extraordinær Docent i slavisk Sprog og Literatur og anbefalede hertil varmt af Konsistorium og det filosofiske Fakultet. Konsistorium indstillede derhos (20. Jan. 1882), at Ministeriet vilde virke hen til, at der forskaffedes ham mindst den samme Gage, som han oppebar i Halle, da Gagen, som akademisk Lærerlønning betragtet, var i højeste Grad tarvelig, og det desuden vilde være overmaade ubilligt, om en begavet og dygtig Videnskabsmand skulde udsættes for økonomisk Tab ved at vie Fædrelandet sine Kræfter. Ved kgl. Resol. af 9. Avg. 1882 blev cand. mag. Karl Adolf Verner beskikket til extraordinær Docent i de slaviske Sprog og den slaviske Literatur fra den 1. Jan. 1883 at regne med en aarlig

Løn af 2,500 Kr. Hjemmelen til at tillægge ham fast Ansættelse med den nævnte Løn erhvervedes ved Finansloven for 1882—83.

— Efter at Provst Fog ved sin Udnævnelse til Biskop over Aarhus Stift var afgaaet som Lærer i Homiletik ved Pastoralseminariet, gjorde dettes Direktion Indstilling til Ministeriet om, at Prof. Sthyr maatte overtage den nævnte Lærerpост. Efter Ministeriets Opfordring udtalte det theologiske Fakultet sig herom i en Erklæring af 2. Decbr. 1881.

Fakultetets Flertal (Hermansen og Madsen) fandt intet at erindre mod den foreslaaede Beskikkelse. Det var vel med Mindretallet enigt i at erkjende Ønskeligheden baade af Pastoralseminariets Omordning og af Fakultetets Lærerkrafters Forøgelse; men det indsaar ikke, at disse Hensyn kunde føre til at fraraade den foreslaaede Beskikkelse, naar de for Haanden værende Forhold betragtedes efter deres virkelige Beskaffenhed. Den Udnævnelse, hvorom der her handledes, var en Beskikkelse mod »Honorar«, hvori laa, at den kunde tages tilbage til hvilken som helst Tid, saa at der intet vilde være foregrebet med Hensyn til Varigheden af Pastoralseminariets nu værende Ordning. Derfor ansaa Flertallet en Begjæring om Besættelse ved Konstitution for overflødig. Hvad dernæst angik det Spørgsmaal, om Prof. Sthyr's Overtagelse af det omhandlede Hverv skulde kunne medføre nogen Svækkelse af hans Arbejde i Fakultetet, troede Flertallet, at den Arbejdsforøgelse, hvorom der her var Tale, ingenlunde var af det Omfang, at noget saadant derved skulde kunne befrygtes. Der krævedes ugentlig en mundtlig Bedømmelse af en Prædiken og 1 Times Forelæsning over praktisk Theologi; da Pastoralseminariets Kursus kun strakte sig over $\frac{1}{2}$ Aar, var der her kun Tale om en lille, med hvert Halvaar tilbage vendende Foredragsrække. Hvor det Stof, der tilbød sig, var saa mangfoldigt, hørte der formentlig ikke stort Arbejde til, for at tilvejebringe den Variation, der behøvedes til en frisk Reproduktion af det samme Indhold. En Indsigelse mod, at et Fakultetsmedlem overtog et saa lidet omfangsrigt Arbejde, vilde kun kunne begrundes ved at opstille et Princip, som hidtil ikke i noget Fakultet havde været gjort gjældende: at Medlemmerne ikke maatte overtage noget Arbejde ved Siden af deres Embede. Det kunde, under Henblik til den hidtidige Praxis ved Universitetet, formentlig ingenlunde befrygtes, at Prof. Sthyr's Overtagelse af det omhandlede Hverv skulde svække Fakultetets moralske Ret til at ønske sine Lærerkrafter forøgede. Sluttelig bemærkede Flertallet, at Bedømmelsen af, hvor vidt Fordringerne til den præstelige Erfaring maatte strække sig ved Besættelsen af Pastoralseminariets Lærerpостer, formentlig laa uden for Fakultetets Competence, eftersom Fakultetet ikke havde med denne Institutions Styrelse at gøre. Kun udtalte det over for Mindretallets Henviſning til de øvrige evangeliske Lande, at efter dets Erfaring manglede der ingenlunde Exempler (ikke blot i Sverige, men ogsaa i Tyskland) paa, at den praktiske Undervisning, som dog der var langt mere omfattende anlagt, var betroet til Mænd med en forholdsvis kortere Erfaring i praktisk Virksomhed.

Mindretallet (Nielsen) mente, at den nu indtraadte Vakance i Forbindelse med den Omstændighed, at de to andre Lærerpостer ved Pastoralseminariet efter menneskelig Sandsynlighed snart kunde antages at ville blive ledige, gjorde det i høj Grad ønskeligt, at den ledige Post kun besattes ved Konstitution, for at Pastoralseminariet, naar alle Poster bleve vakante, kunde faa den Omordning,

hvortil det efter hele Fakultetets Mening i høj Grad trængte. End videre udtalte Mindretallet atter, i Overensstemmelse med det Standpunkt, som hele Fakultetet under Forhandlingerne om Normeringen af Universitetets Lærerkrafter, jfr. foran S. 85—86, energisk gjorde gjældende, at Videnskabens voxende Krav gjorde det meget vanskeligt for det med de forholdsvis faa Krafter at gjøre nogenlunde Fyldest. Derfor vilde det formentlig være saare betænkeligt, at først den ene Halvdel af den praktiske Uddannelse og senere maaske ved Konsekvensens Magt ogsaa den anden gik over til Fakultetet uden tilsvarende Forøgelse af Lærerkrafterne. Dette Synspunkt var der saa meget mere Grund til at fremhæve, som baade vort Pastorseminariums Fortid og Forholdenes Ordning i den øvrige evangeliske Verden (Norge, Tyskland og til Dels Sverige) viste, at enten en stadig praktisk Virksomhed, som Sognepræst, Universitetspræst eller lignende, eller et langt Præstelivs Erfaringer alle Vegne blev anset for at være en nødvendig Forudsætning for en frugtbar Vejledning i Pastoraltheologi — en Kjendsgjerning, som Flertallet formentlig ikke havde afkræftet ved en aldeles ubestemt Henviisning til enkelte Undtagelser fra den almindelige Regel. Dette var der netop i Øjeblikket særlig Grund til at fastholde, for at Fakultetet kunde beholde Ret over for dem, der bebrejdede det Tilsidesættelse af Hensyn til den praktiske Erfaring paa de Punkter i Undervisningen, hvor saadanne Hensyn ere fuldt berettigede.

Ved disse Bemærkninger mente Mindretallet ikke at have overskredet Fakultetets Competence. Det vilde tvært imod efter dets Mening være en Uret at tilbageholde Fremhævelsen af et saa væsentligt Synspunkt, naar Ministeriet æskede Fakultetets Udtalelser om denne Sag i dens foreliggende Skikkelse. Derimod laa det efter dets Mening helt uden for Fakultetets Competence at bedømme, hvorvidt den af Flertallet berørte, formentlig almindelige Praxis, at Universitetslærere havde andre Embeder ved Siden af deres Professorater, var heldig eller ikke. Det theologiske Fakultet var i dette Øjeblik i den ejendommelige Stilling, at det for ganske nylig for Ministeriet havde udtalt, at det i høj Grad trængte til Forøgelse af Lærerkrafterne. Denne Udtalelse syntes at gjøre det til Pligt først at søge at drage de Æmner, der hidtil ikke havde kunnet finde Plads i den almindelige Forelæsningscyklus, ind i denne, førend der gjordes Forsøg paa Løsningen af Opgaver, som vel kunde varetages af en anden Institution. Flertallet havde næppe heller tilstrækkelig Grund til at fremstille det Arbejde, der skulde udføres for et forholdsvis betydeligt Honorar, som saa aldeles ubetydeligt. En Forelæsningscyklus, der med hvert Halvaar vendte tilbage, var formentlig ikke nogen let Sag, naar den ikke skulde være en mekanisk, aandløs Gjentakelse. Og det var jo netop praktisk Erfaring og Oplevelser i Præstegjerningen, der skulde give de omtalte Forelæsninger Fylde og Friskhed.

Ved kgl. Resol. af 22. Decbr. 1881 beordredes Prof. Sthyr til at indtræde som Medlem af Direktionen for Pastorseminariet, med Forpligtelse til i denne Egenskab at holde Foredrag over den praktiske Theologi for de Seminariet frekventerende theologiske Kandidater efter den ved kgl. Resol. af 12. Maj 1841 approberede Plan, mod at oppebære det derfor bestemte Honorar af 1,200 Kr. aarlig.

— Ved en af Eforus for Professorernes Enkekasse i Sommeren 1882 foretaget Opgjørelse af Enkekassens Status viste det sig, at der vilde være et sandsynligt Overskud af ca. 26,700 Kr., medens der i 1867 var en sandsynlig Underbalance af ca. 12,200 Kr. Vilde man forøge Enkepensionerne til 400 Kr. vilde det sandsynlige Overskud endnu blive ca. 9,900 Kr., og han havde derfor nærmere undersøgt, hvorvidt en saadan Forholdsregel kunde være tilraadelig. Forholdene vilde da stille sig saaledes i 1883:

Enkekassens Indtægter af Renter og Kontingenter ansloges til . . . 8,091 Kr.

Pensioner à 400 Kr. til de nu værende 17 $\frac{1}{2}$ Portioner . . . . . 7,000 —

Overskud . . . 1,091 Kr.

I Skrivelse af 2. Juli 1882, ved hvilken Eforus meddelte dette, udtalte han imidlertid, at han ikke turde tilraade en Forhøjelse af Enkepensionerne, dels fordi 4 af de gifte Interessenter vare over 70 Aar gamle, dels fordi Antallet af de nu værende aktuelle Enker var 19 (hvoraf 3 med halv Pension), medens Enkernes Antal i 1872 og 1873 var 26 (hvoraf 3 med halv Pension), og der intet var til Hinder for, at lignende ugunstige Forhold, som Enkekassen, selv med de nu værende Pensioner, vilde have ondt ved at bære, kunde indtræffe igjen. Dersom imidlertid de gunstige Forhold vedbleve en halv Snæs Aar, var der Haab om, at man til den Tid vilde kunne forhøje Pensionerne uden Fare for Kassen.

Konsistorium erklærede sig i Skrivelse til Eforus af 20. Juli enigt med denne i, at der for Øjeblikket ikke var nogen Grund til at forhøje Pensionerne.

III. Forelæsninger, Øvelser og Examina.

1. Bestemmelser, vedrørende alle Fakulteter.

Ved Cirkulære af 4. Novbr. 1881 til samtlige Fakulteter har Konsistorium indskærpet, at enhver Ansøgning fra en Universitetslærer om at fritages for at holde Forelæsninger i et Halvaar eller endnu længere Tid skal indsendes til Ministeriet gennem Konsistorium.

Da et Andragende fra en Universitetslærer om Rejsetilladelse direkte var indgivet til Ministeriet, tilkjendegav dette under 23. Decbr. 1881 Konsistorium, at Andragendet burde have været indsendt til Ministeriet gennem Fakultetet.

— Da det oftere var forekommet, at der af dem, som indstillede sig til den juridiske Examen for ustuderede, til det rets- og statsvidenskabelige Fakultet var indleveret Examensbeviser for de ved Skolerne absolverede Afgangsexamina, der enten vare ustemplede, eller stemplede efter en ringere Taxt end i Stempelovens § 70 foreskrevet (1 Kr.), eller forsynede med ikke kasserede Stempelmærker, androg Fakultetet i Skrivelse til Ministeriet af 8. Marts 1882 paa en Udtalelse af dette, om der paahvilede Dekanus en Forpligtelse til at indsende slige, ikke behørig stemplede Examensbeviser til Generaldirektoratet for Skattevæsenet. Fakultetet antog vel, at en saadan Forpligtelse i det mindste ikke ligefrem kunde antages at være det paalagt ved Stempelovens § 83, idet Universitetslærere formentlig ikke faldt ind under de i denne Paragraf nævnte Klasser af Embedsmænd, men mente dog at burde bidrage sit til, at Stempelovertrædelser